

Sygn. akt II Ca 606/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Sobieraj
Sędziowie:	SO Sławomir Krajewski (spr.) SO Agnieszka Tarasiuk - Tkaczuk
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Grądzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2017 roku w S.

sprawy z powództwa (...) **Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1 w W.**

przeciwko **G. Ś.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Gryficach z dnia 20 stycznia 2017 roku, sygn. akt I C 1306/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) **w punkcie I oddala powództwo;**

b) **uchyla punkt II;**

2. zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1 w W. na rzecz pozwanej G. Ś. kwotę (...) (trzy tysiące sześćset siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Sławomir Krajewski SSO Tomasz Sobieraj SSO Agnieszka Tarasiuk-Tkaczuk

Sygn. akt II Ca 606/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2017 roku, sygn. akt I C 1306/15, Sąd Rejonowy w Gryficach:

I. zasądził od pozwanej G. Ś. na rzecz powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1 z siedzibą w W. kwotę 18.130,33 zł, z odsetkami liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 8082,99 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 10 września 2015 roku do dnia zapłaty, przy czym nie wyższymi od dnia 1 stycznia 2016 roku niż odsetki maksymalne za opóźnienie,

- od kwoty 10.047,34 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 10 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 3324,00 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na ustalonym w sposób następujący stanie faktycznym:

G. Ś. oraz (...) Bank S.A. w K. zawarli dnia 25 czerwca 2007 roku umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...), na mocy której bank udzielił pozwanej kredytu w kwocie 10.514,93 zł. Umowa została zawarta na okres do dnia 1 lipca 2012 roku.

Kredyt został oprocentowany wg zmiennej stopy procentowej, a w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu rat kredytu, bank był uprawniony do pobierania od niespłaconego w terminie kredytu podwyższonych odsetek naliczonych wg stopy procentowej w wysokości średniego oprocentowania WIBOR dla 3-miesięcznych lokat na rynku międzybankowym z 10 ostatnich dni roboczych ostatniego miesiąca poprzedniego kwartału, powiększonej o 25 punktów procentowych, przy czym nie mogła ona przekraczać oprocentowania maksymalnego określonego w art. 359 § 2(1) k.c.

Paragraf 8 umowy zakładał, iż bank pobiera opłaty i prowizje w związku z wysłaniem do kredytobiorcy monitu, wezwania do zapłaty w kwotach po 7 zł.

Pozwana początkowo spłacała kredyt, lecz w związku ze stratą zatrudnienia i chorobą po uregulowaniu 20 rat, zaprzestała spłacania zobowiązania.

Wysokość niespłaconej należności głównej wynosiła 8082,99 zł, kwota skapitalizowanych odsetek karnych naliczonych przez bank od kwoty niespłaconego kapitału od dnia występowania zaległości w spłacie do dnia 7 marca 2015 roku naliczona wg umówionej stopy procentowej, wynosiła 8963,41 zł, koszty wezwań, upomnień i opłat wynosiły 84,98 zł, skapitalizowane odsetki umowne naliczone przez bank za okres od daty zawarcia umowy bankowej do dnia jej rozwiązania wg umówionej stopy procentowej wynosiły 589,26 zł i kwota 409,69 zł tytułem odsetek karnych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP naliczona od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 8 marca 2015 roku do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

W związku z zaprzestaniem regulowania kredytu (...) Bank SA w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 24 marca 2010 roku przeciwko G. Ś., z którego wynikał obowiązek świadczenia na rzecz wierzyciela kwoty 8082,99 zł z odsetkami umownymi w wysokości 18,50 % od dnia 25 czerwca 2007 roku do dnia 4 sierpnia 2009 roku w kwocie 589,26 zł oraz z odsetkami za opóźnianie od kwoty niespłaconego kapitału 1072,39 zł i kwoty 28 zł tytułem opłat i innych prowizji, któremu Sąd Rejonowy w Gryficach nadał dnia 13 lipca 2010 roku klauzulę wykonalności, w sprawie I Co 887/10.

Tytuł wykonawczy był podstawą wszczęcia przeciwko G. Ś. postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gryficach J. K. (Km 2671/11). Postępowanie egzekucyjne, wobec bezskuteczności egzekucji, zostało postanowieniem z dnia 7 maja 2013 roku umorzone.

Dnia 22.04.2015r. (...) Bank S.A. w W. i (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty - Subfundusz KI 1 w W. zawarły umowę przelewu wierzytelności, którą została objęta wierzytelność przysługująca bankowi względem G. Ś., obejmująca należność główną w wysokości 8082,99 zł, kwota odsetek karnych w wysokości 8963,41 zł i koszty 84,98 zł. Umowę w imieniu (...) Banku S.A. zawarli członek zarządu R. S. (1) oraz prokurent A. D., a w imieniu (...), który był reprezentowany przez Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych (...) S.A. w W. umowę zawarli prezes zarząd J.

S. i prokurent A. S.. Własnoręczność podpisów złożonych przez osoby reprezentujące strony umowy stwierdzili notariusze, natomiast w przypadku R. S. (2) i A. D., działających w imieniu G. (...) Banku, notariusz dodatkowo stwierdził w oparciu o zapisy w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...), iż osoby te działają: pierwszy jako prezes, drugi jako prokurent.

(...) Bank SA sporządził dokument zaadresowany do G. Ś. z dnia 22 kwietnia 2015 roku, którego treść zawiera informację o sprzedaży przysługującej bankowi wierzytelności z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 25 czerwca 2007 roku, nr (...) na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1.

(...) SA działając w imieniu (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego - Subfunduszu KI 1 sporządził dokument zaadresowany do G. Ś. z dnia 5 maja 2015 roku zatytułowany „wezwanie do zapłaty”, którego treść zawiera informację o przejściu przez Fundusz od (...) Bank S.A. wierzytelności wynikającej z umowy z dnia 25 czerwca 2007 roku oraz wezwanie do zapłaty kwoty 17.864,58 zł.

Pozwana choruje. Chorują jej synowie. Opiekuje się ubezwłasnowolnioną siostrą.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości.

Sąd wskazał, że w sprawie zastosowanie ma ustawa z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 100, poz. 1081) oraz ustawa prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.), albowiem strony zawarły umowę o kredyt gotówkowy.

Sąd dodał, że pozwana początkowo wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc zarzut nieważności umowy cesji wierzytelności oraz zarzut przedawnienia, zaprzeczając zasadności i wysokości żądania objętego pozwem.

Następnie składając zeznania przyznała, iż spłaciła jedynie 20 rat kredytu, potwierdziła, iż świadczenie było egzekwowane przez komornika i że mogłaby ewentualnie spłacać należność w kwocie po 200 zł miesięcznie.

Sąd uznał zarzuty podniesione przez pozwaną za niezasadne.

Sąd zaznaczył, że ewentualne nieprawidłowości w zakresie reprezentacji stron umowy nie skutkują co do zasady nieważnością czynności prawnej, ale ważność umowy zależy od jej potwierdzenia przez osobę, w której imieniu umowa została zawarta. Podkreślił, iż żadna ze stron umowy cesji nie podważała wzajemnej reprezentacji i nie określała terminu do potwierdzenia jej ważności. Natomiast na podstawie odpisów z KRS stron umowy cesji wierzytelności oraz poświadczeń notarialnych wątpliwości w zakresie uchybień w reprezentacji uległy wyjaśnieniu, wskazując na osoby uprawnione do reprezentowania obu stron umowy cesji.

Zdaniem Sądu również zarzut przedawnienia okazał się chybiony. Sąd zwrócił uwagę, że umowa kredytu została zawarta na okres do dnia 1 lipca 2012 roku, a już w 2010 roku bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, który został postanowieniem z dnia 13 lipca 2010 roku zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Postępowanie egzekucyjne zostało wszczęte w grudniu 2011 roku, a umorzone dnia 7 maja 2013 roku. Pozew został wniesiony przez powoda dnia 10 września 2015 roku.

Sąd powołał się na art. 117 § 1 i § 2 k.c. oraz art. 118 k.c. i wskazał, że zważywszy zatem, iż pomiędzy opisanymi powyżej datami nie upłynął okres trzech lat (okres przedawnienia w przypadku roszczeń wynikających z prowadzenia działalności gospodarczej), bowiem czynności takie jak wniosek o nadania klauzuli wykonalności i wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, przerwały bieg terminu przedawnienia, który rozpoczął bieg na nowo od chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego i został ponownie przerwany przez złożenie pozwu, Sąd stwierdził, iż roszczenia z umowy o kredyt gotówkowy nie uległy przedawnieniu.

W ocenie Sądu powód sprostał obowiązkowi wykazania zasadności żądania, załączając umowę kredytu gotówkowego - świadcząca o powstaniu pomiędzy bankiem i pozwaną stosunku prawnego. Dokumenty w postaci tytułu wykonawczego oraz dokumentów z postępowania egzekucyjnego dowodzą powstania i istnienia zadłużenia, którego

istnienie potwierdziła sama pozwana. Analiza umowy o kredyt gotówkowy wskazuje na wysokość udzielonego kredytu oraz na uprawnienie banku do naliczania odsetek, w tym odsetek za opóźnienie w spłacie kredytu, a także na możliwość obciążenia kredytobiorcy opłatami związanymi z monitami i wezwaniami do zapłaty. Tytuł wykonawczy - choć stanowi zaopatrzone w klauzulę wykonalności bankowy tytuł egzekucyjny - kiedy stanowił podstawę postępowania egzekucyjnego, nie był kwestionowany przez pozwaną, zatem w powiązaniu z kartą rozliczeniową z postępowania egzekucyjnego oraz kwotami zadłużenia wskazanymi w umowie cesji wierzytelności, stanowi podstawę ustalenia wysokości zadłużenia pozwanej.

W ocenie Sądu zastosowana przez wierzyciela pierwotnego i jego następcę stopa procentowa, przy zapisach umowy o kredyt gotówkowy, również nie budzi wątpliwości. Jednocześnie wyliczenie odsetek zaprezentowane przez powoda w piśmie z dnia 4 sierpnia 2016 roku Sąd uznał za przekonujące i poddające się weryfikacji.

Odsetki umowne kapitałowe zostały naliczone wg stopy procentowej 18,50%, zaś odsetki karne nie przekroczyły odsetek maksymalnych.

Sąd stwierdził, że omówione dowody przekonują nie tylko o prawidłowym wskazaniu kwoty zadłużenia, ale również o istnieniu podstaw do wytoczenia powództwa.

Bank udzielający kredytu mógł dokonać zbycia przysługującej mu względem pozwanej wierzytelności, co uczynił w oparciu o art. 509 k.c. Sąd nie podzielił zarzutu pozwanej, aby umowa cesji wierzytelności była nieważna i w oparciu o przedłożone dokumenty w postaci samej umowy i odpisów z KRS, uznał umowę za skuteczną i ważną.

Sąd wskazał następnie, że żądanie zasądzenia odsetek umownych i ustawowych znajdowało uzasadnienie w art. 481 § 1 i 2 k.c.

Sąd wskazał, że nie znalazł przy tym podstaw do rozłożenia zasądzonej należności na raty w oparciu o art. 320 k.p.c.

O kosztach Sąd rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana i zaskarżając wyrok w całości, wniosła o jego zmianę, poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sąd Rejonowemu w Gryficach.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie:

a) art. 117 § 1 i 2 k.c. oraz art. 123 § 1 k.p.c., poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że roszczenie dochodzone przez powoda nie uległo przedawnieniu, podczas gdy nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu oraz wszczęcie na jego podstawie egzekucji przez (...) Bank S.A. (Cedenta) nie przerwało biegu przedawnienia na rzecz powoda (Cesjonariusza), albowiem skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności, co winno skutkować przyjęciem, że termin przedawnienia dochodzonego w sprawie roszczenia upłynął najdalej z dniem 24 marca 2010 roku;

b) art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolne ustalenie, że termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda rozpoczął swój bieg od chwili uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu egzekucji, tj. 7 maja 2013 roku, podczas gdy termin przedawnienia roszczenia wobec powoda winien być liczony od dnia 24 marca 2010 roku, tj. daty wystawienia b.t. e. przez (...) Bank S.A., gdyż przedmiotem późniejszej cesji była należność wynikająca z owego bankowego tytułu wykonawczego.

W odpowiedzi na apelację pozwanej, powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna, doprowadzając do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne prawidłowo poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, jako znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, jednakże nie podziela dokonanej przez tenże Sąd oceny prawnej dochodzonego roszczenia wedle której roszczenie to nie uległo przedawnieniu.

Sąd pierwszej instancji w sposób nieuzasadniony przyjął, że powództwo podlegało uwzględnieniu i odmówił uwzględnienia podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem.

Jakkolwiek Sąd Rejonowy trafnie uznał, że przedmiotowe roszczenia przedawniają się z upływem trzech lat, jako roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej (art. 118 k.c.), to jednak bezpodstawnie uznał, że w okolicznościach sprawy doszło do przerwania biegu owego przedawnienia, poprzez wystąpienie przez pierwotnego wierzyciela o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu przez niego bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie wszczęcie, na podstawie takiego tytułu wykonawczego postępowania egzekucyjnego.

W okolicznościach sprawy za początek biegu przedawnienia uznać należy termin wypowiedzenia umowy kredytowej przez bank.

W badanej sprawie nie został wprowadzicie zawnioskowany żaden dowód pozwalający jednoznacznie określić powyższą datę, jednak z treści bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 24 marca 2010 roku i wniosku o nadanie klauzuli wykonalności ww. b.t.e. wynika, że już w tej dacie wierzytelność dochodzona przez bank i nabyta następnie w drodze przelewu wierzytelności przez powoda była już wymagalna.

Oznacza to, że trzyletni termin przedawnienia powyższego roszczenia upłynął najpóźniej w dniu 24 marca 2013 roku.

Co więcej, nawet gdyby przyjąć, że umowa kredytu nie została skutecznie wypowiedziana, to uwzględniając, że kredyt miał być w całości spłacony, wraz z odsetkami, kosztami i opłatami do dnia 1 lipca 2012 roku, a więc najpóźniej w tym dniu wszystkie objęte nim zobowiązania kredytobiorcy były już wymagalne, byłaby podstawa do uznania, że wszystkie roszczenia z tej umowy, przedawniłyby się w dniu 1 lipca 2015 roku.

Tymczasem pozew w rozpoznawanej sprawie, jako czynność, mogąca przerwać bieg terminu przedawnienia, po myśli art. 123 § 1 pkt 1 k.c., został wniesiony dopiero w dniu 10 września 2015 roku, czyli już po upływie terminu przedawnienia.

Podkreślić trzeba, że w okresie do dnia wniesienia niniejszego powództwa nie zaistniało żadne zdarzenie, które skutkowałoby przerwaniem biegu terminu przedawnienia. Wprawdzie doszło do złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułu egzekucyjnego na rzecz poprzednika prawnego powoda, a następnie do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego na podstawie powyższego tytułu wykonawczego, jednak w świetle utrwalonego orzecznictwa uznać trzeba, że powyższe zdarzenie nie przerwały biegu terminu przedawnienia w stosunku do powoda.

Kluczowe znacznie z tego punktu widzenia ma uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 roku, III CZP 29/16 oraz uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 roku, III CZP 17/17. W tej pierwszej uchwale, której wnioski zostały następnie podzielone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 października 2016 roku, III CZP 60/16, wskazano, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Z kolei w uchwale z dnia 9 czerwca 2017 roku orzeczono, że wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem.

Orzeczenia te wyrażają ogólną myśl, że przerwa biegu przedawnienia wynikająca z dokonania czynności związanych z bankowego tytułu egzekucyjnego odnosi skutek wyłącznie wobec podmiotu, który mógł wystawić ten tytuł i dochodzić na jego podstawie roszczeń. W konsekwencji, o ile nabywca wierzytelności nie może posługiwać się bankowym tytułem egzekucyjnym przerwa biegu przedawnienia nie ma do niego zastosowania. Z chwilą przeniesienia wierzytelności traktuje się ją tak, jak gdyby nie miała miejsca. Sąd Najwyższy zauważył, że na poziomie ogólnym nie ulega wątpliwości, iż skutki przerwy biegu przedawnienia wywołanej przez zbywcę wierzytelności odnoszą się z zasady także do cesjonariusza. Nabywa on wierzytelność w takim kształcie, w jakim przysługiwała ona zbywcy, także pod względem „stanu” jej przedawnienia. W konsekwencji, jeżeli bieg terminu przedawnienia uległ przerwaniu, cesjonariusz - wstępując w tę samą sytuację, w której w chwili zbycia wierzytelności pozostawał cedent - zostaje objęty skutkami tej przerwy. Innymi słowy, zgodnie z ogólnym założeniem, fakt zbycia wierzytelności pozostaje z zasady bez wpływu na bieg terminów przedawnienia oraz skutki zdarzeń kształtujących ten bieg, które nastąpiły przed dokonaniem cesji. Na przeszkodzie temu pogładowi nie stoi ograniczenie skutków przerwy biegu przedawnienia, która następuje na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. do przedmiotowych i podmiotowych granic czynności wymienionych w tym przepisie. Takie rozwiązanie prawne, reprezentowane konsekwentnie w literaturze i orzecznictwie zakłada, że skutki czynności przerywających bieg przedawnienia powinny następować w ramach relacji prawnej, w której czynności te zostały dokonane (np. między wierzycielem egzekwującym i dłużnikiem egzekwowanym) oraz w odniesieniu do przedmiotu, którego czynności te dotyczyły (np. w razie egzekwowania jedynie części roszczenia z danego tytułu). Oznacza to zwłaszcza, że przerwa biegu przedawnienia nie obejmuje innych osób, które mogłyby podnieść zarzut przedawnienia w stosunku do określonego roszczenia (np. dłużników solidarnych), o ile nie uczestniczyły one w dokonaniu czynności (np. nie zostały pozwane wspólnie z innym dłużnikiem). Powyższe rozwiązanie prawne jednakże nie oznacza, by skutki omawianych czynności, z perspektywy biegu przedawnienia, ograniczały się wyłącznie do osób, pomiędzy którymi została dokonana jedna z tych czynności.

W razie zmiany podmiotu w zobowiązaniu - np. w wypadku cesji, której skutków dotyczy przedstawione zagadnienie - nowy podmiot wstępuje w miejsce dotychczasowego wierzyciela, przyjmując na siebie wszystkie skutki czynności wymienionych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c., których stroną był jego poprzednik prawny. Nie ulega wątpliwości, że pogląd ograniczający przerwę biegu przedawnienia wyłącznie do relacji inter partes tych czynności ma jedynie na celu zawężenie tego skutku do osób, w stosunku do których czynności te w istocie zmierzały do „dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia” w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c. - nie zaś do ich następców prawnych. Reguły te nie mają jednak zastosowania do przerwy biegu przedawnienia, która została spowodowana dochodzeniem roszczenia na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego. Stanowisko Sądu Najwyższego w tym zakresie zostało sformułowane wprost w powołanej uchwale z dnia 29 czerwca 2016 roku (III CZP 29/16). Przyjęto w niej, że w razie cesji wierzytelności przerwa biegu przedawnienia wywołana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie tego dokumentu zachowa swój skutek wyłącznie wobec tych cesjonariuszy, którzy sami mogliby posłużyć się bankowym tytułem egzekucyjnym. W pozostałych sytuacjach przerwę biegu przedawnienia uznaje się za niebyłą, zatem bieg terminu przedawnienia w stosunku do nabywcy wierzytelności określa się na zasadach ogólnych. Na wyjątkowy charakter bankowego tytułu egzekucyjnego z tego punktu widzenia zwrócił także uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanego postanowienia z dnia 26 października 2016 roku (III CZP 60/16). Jak stwierdzono, w wypadku tego tytułu należy przyjąć wyjątek od zasady ogólnej, zgodnie z którą nabywca wierzytelności przejmuje ją w takiej postaci, w jakiej przysługiwała ona zbywcy. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z bankowym tytułem egzekucyjnym, skutki tej przerwy powinny zostać uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwaniu biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wówczas, gdy sam mógłby posłużyć się w obrocie bankowym tytułem egzekucyjnym. Przemawiają za tym stanowiskiem zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne, zasadnicze założenie, że bankowy tytuł w tym egzekucyjny, będąc szczególnym przywilejem, dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie może być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posłużenia się tym instrumentem. Założenie to wzmacnia także argumentacja konstytucyjna, oparta na uznaniu przez Trybunał Konstytucyjny regulacji (...) za sprzeczną z konstytucją (wyrok TK z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. P 45/12, Dz. U. 201, poz. 559). Orzeczenie to stanowi dodatkowy, silny argument za ujmowaniem wszelkich skutków bankowego tytułu

egzekucyjnego w wąskich granicach i ochronie tym samym w możliwie szerokim zakresie wartości konstytucyjnych, na które powołał się Trybunał.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności uznać trzeba, że złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez cedenta, jak również złożenie przez niego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, nie mogło wywołać skutków w postaci przerwy biegu terminu przedawnienia na rzecz powoda, który nie będąc bankiem, nie mógł uzyskać nadania klauzuli wykonalności bankowemu tytułu egzekucyjnego na swoją rzecz.

W tym stanie rzeczy podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia było skuteczne i rodziło konieczność oddalenia powództwa w całości, na podstawie art. 117 § 1 i 2 k.c., w zw. z art. 118 k.c.

Powyższe czyniło zbędnym badanie pozostałych przesłanek powództwa.

Reasumując Sąd Okręgowy, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddalił, o czym orzekł w punkcie 1. sentencji wyroku, przy czym oddalenie powództwa skutkowało także koniecznością uchylecia punktu II. zaskarżonego wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c.

Skoro ostatecznie to pozwana okazała się stroną wygrywającą, powód obowiązany jest zwrócić pozwanej poniesione przez nią koszty postępowania w kwocie 3607 zł.

Na kwotę tą złożyła się: opłata od apelacji – 907 zł oraz wynagrodzenie reprezentującego pozwaną po raz pierwszy w postępowaniu apelacyjnym radcy prawnego – 2700 zł, ustalone w oparciu o § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia apelacji.

Rozstrzygnięcie to zawarto w punkcie 2. sentencji wyroku.

SSO Sławomir Krajewski SSO Tomasz Sobieraj SSO Agnieszka Tarasiuk – Tkaczuk

Zarządzenia:

- odnotować;
- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem, doręczyć pełnomocnikowi powoda;
- zwrócić akta sprawy SR.